

„Ето какво ма карахъ да кажъ на Неоптолема безмърнитъ ми страдаія; той ми са обѣща да ма заведе съ себеси. Тогази азъ пакъ извикахъ: О благополученъ день! о възлюбленный Неоптолема, достойный за славата на баща си! Любезный другарю на туй пжтуванье, почакайте да рекъ сбогомъ на туй печално жилище. Виджте дѣ съмъ живѣлъ, и помыслете какво съмъ теглилъ: никои другый не бы го претърпѣлъ: но нуждата ма научи, и тя учи чловѣцты туй което тѣ никога иначе не быхъ научили. Тѣзи които не сж испытали злочестины, тѣ нищо не знайтъ; тѣ не познаватъ нито доброто нито злото; не познаватъ чловѣцты, не познаватъ и себеси . . . . Туй като изрекохъ азъ си зехъ лжка и стрѣлытъ.

„Неоптолемъ ма помоли да го оставиъ да цалуне тѣзи оржжія славны, и осветены отъ непобѣдимага Херкулеса. Азъ му отговорихъ: За тебе е възможно сичко; ты, сыне мой, днесъ ми давашъ свѣтлината, отечеството ми, моя устарѣлъ баща, пріятелитъ ми, мене сжщия. Ты можешъ да похванешъ тѣзи оржжія, и да са похвалишъ че си единственыйтъ отъ Гърцытъ който си са удостоилъ да ги похванешъ. Тосъ часъ Неоптолемъ влѣзе въ пещерата ми за да види оржжіята ми.

„Между туй ма обне лютата ми болестъ, замжчи ма и не знаяхъ вече какво правѣ. Гърсиж остъръ ножъ да си отрѣжж крака; викамъ: о желанна смърте! защо са бавишъ? о младый момъко! изгори ма тосъ часъ както азъ изгорихъ сына на Юпитера! О земе! прими въ нѣдрата си единъ умирающъ, който не може вече да са продигне. Отъ туй омайванье отъ болестята си азъ паднахъ тутакси по обычая си въ оонителенъ сънь: изобилныйтъ потъ наченъ да ми докарва олекванье; една черна и развалена кръвь потече отъ раната ми. Когато спѣхъ лесно бѣше на Неоптолема да земе оржжіето ми и да замине; но той бѣше сынъ на Ахилла, и не бѣ роденъ да измамя.

„Като са събудихъ азъ разумѣхъ смущеніето му; той въздышаше като чловѣкъ който не умѣе да са претрува, и който дѣйствува противъ волята си. Да не бы да искате да ма измамите? рекохъ му азъ. Какво е туй? Трѣба, отговори ми той, да ма послѣдовате на